

Els glamurosos 90 mai més tornaran

The Rescue Plan

No ens trobem davant de l'ensorrament del capitalisme. Estem davant del col·lapse d'un determinat model de producció, aquell que denominem globalització neoliberal. El nucli del sistema no està qüestionat. El model d'acumulació de capital, el d'explotació del treball i el consumisme depredador no està en la discussió social. Ben al contrari, s'està demanant que torni el crèdit, el consum i la sobreproducció.

En la història del capitalisme podem observar diferents fases amb formes d'organització industrial molt diverses. La que ens ha tocat viure és l'anomenada globalització, a la qual li correspon una determinada manera d'organitzar el sistema productiu i financer, tant a nivell geogràfic com en l'organització i gestió de les empreses. Ras i curt en paraules conegudes i soferres: deslocalitzacions, externalitzacions, fragmentació de la producció, sense regularització, sense control, creixement dels falsos autònoms, precarització, exclusió, privatitzacions, apalancament, corrupció creixent...

Des dels inicis de la dècada passada el sistema productiu havia assolit alguns dels seus límits. Ja no podia auto reproduir-se. S'havia arribat a una sobreproducció invendible, a un excés de capacitat productiva instal·lada amb unes inversions insolents i uns objectius a molt curt termini. Tot això va provocar una creixent caiguda de les taxes de guany, i va fer augmentar cada cop més els sectors amb pèrdues, que només es podien tapar amb nous crèdits. D'al-

tra banda, com que el sistema productiu ja no era "rendible", molts capitals es van desviar a les finances especulatives. En conjunt es va anar gestant una enorme bombolla financera, que és la conseqüència de la crisi real i no la causa com volen fer-nos veure.

D'una crisi per "excés de capital en l'economia" com l'actual no és fàcil sortir-ne. I més quan el poder polític ha estat segrestat pel sistema bancari-financer arran dels esdeveniments d'octubre de 2008, quan es va forçar el rescat del sistema financer mundial. Es van substituir els "polítics" per "tècnics". La poca i feble democràcia que teníem ara ja està segrestada i bloquejada.

El crac de Bankia, el rescat d'Espanya són simplement una sèrie de fets que s'esdevindran en la cadena de destrucció d'aquesta bombolla gegantina de capitals financers que són ficticis. El tema és tan senzill com que molts milers de milions de diner que no existeix (perquè ni hi va haver ni hi ha riquesa real que el recolzi) són reclamats ara pels amos de l'economia global, exigint la seva

devolució.

En la història del capitalisme crisis similars s'han resolt per mitjà de la destrucció de capital instal·lat en els països centrals amb les bombes de les guerres. Ara la destrucció s'està fent per la via de les retalles socials que són legitimades amb l'estratègia de la por. La por a la pèrdua dels dipòsits serveix per justificar les pitjors maleses socials. Mantindrem els estalvis però ho perdrem tot.

Enfront de tots aquests atropellaments la resposta és massa feble. La gran victòria del neoliberalisme ha estat implantar el seu sistema de valors en les poblacions. En aquest moment molts dels joves que surten als carrers de diferents països rics demanen que el sistema compleixi la seva part del contracte social: ells s'han format i són productius però el sistema no pot donar-los treball. Les poblacions dels països rics estan demanant tornar al 2006 quan tenien treballs com cal, crèdit i consum. Encara no han entès que això ja no és possible.